

og bede ham om, at han vil gøre Alvor deraf. For saa vidt jeg forstod disse Bemærkninger, gik de ud paa, at dette Forslag, som jeg haaber bliver til Lov, skulde ledsages af en Anordning, hvorved der blev givet de enkelte ude i Distrikterne en ret betydelig selvstændig Myndighed, saa de kunde optræde noget mere forretningsmæssigt, end de i Øjeblikket have Lov til. Det er nemlig i en saa stor Administration nødvendigt at lægge et Ansvar ud i Periferien, til dem, som færdes i Skovegnene og vide, hvor Materialet er, og som skulle finde Køberne, det er nødvendigt at give dem en større Handlefrihed. Naturligvis skulle de vide, at de skulle staa til Ansvar for det, men de maa have Lov til indenfor rimelige Grænser at optræde selvstændigt baade som Sælgere og Driftsledere. Jeg vil haabe, at Landbrugsministeren kan finde en brugbar Mand til at være Direktør, saa vi kunne faa noget saadant frem.

Naar vort Skovbrug i Øjeblikket giver saa lille et Udbytte, som det gør, skyldes det utvivlsomt de meget store Plantninger, som ere i Gang visse Steder i Jylland, og der mener jeg, at det vil have en god finansiel Virkning, naar Ledelsen bliver samlet hos een Mand i Stedet for, som nu, at ligge hos en Overførster, som alene har med Jylland at gøre, thi Overblikket vil derved blive lidt større, og det er min Overbevisning, at det under de finansielle Forhold, hvorunder vi leve, vil være klogt. Det er en Tanke, jeg henstiller til velvillig Overvejelse — jeg har nogen Grund til at tro, at den er rigtig — om ikke det vil være klogt at standse Beplantningen en Tid og anvende de Kræfter, man har, til at skotte de store Beplantningsarealer, som allerede ere indtagne. Jeg tror, at Staten i de første Aar med stor Sindsro kunde spare ikke saa faa Tusinde Kroner og søge at faa større Værdier ud af de Skove, den har, og at den i Virkeligheden derved vilde gøre Beplantningssagen en Tjeneste.

Den anden Sag, hvorom jeg gerne vilde tale, er nu berørt fra to Sider. Dels den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Christian Rasmussen), dels det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) udtalte, at man hellere vilde have et nyt Departement under Landbrugsministeriet end en Skovbrugsdirektør. Med andre Ord, man syntes, man skulde have et større Embedsmaskineri i Gang. Jeg maa sige, at jeg som udenforstaaende er bleven opdragen til den Anskuelse, at vi ikke fremme vort Lands Økonomi ved et

alt for sammensat Embedsmaskineri. I den Tid, jeg har været her inde, har jeg mærket, at denne Opdragelse vistnok nu er noget gammeldags, jeg har opdaget, at naar man skal indføre Forbedringer og nye Indretninger, er det første, man tænker paa, at faa sat en eller flere Embedsmænd i Gang. Jeg tror ikke, det er det, vi have Brug for; jeg tror, at det, vi have Brug for, er at faa en dygtig Mand i Spidsen og saa bruge det Embedsmaskineri, vi have, og at faa hele vor Skovbrugsdrift indrettet noget mere forretningsmæssigt, og jeg haaber, at det skal blive Følgen af dette Forslag. Jeg tror ikke, vi trænge til et nyt Departement med hvad dertil hører, det vil jeg gerne have sagt tydeligt.

Saa vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Forstassistenternes Stilling. Det kunde synes at staa noget i Strid med, hvad jeg før sagde. Men der er noget, der hedder Retfærdighedssans, og da Rigsdagen ved de nye Lønningslove har stillet samtlige Embeds- og Bestillingsmænd paa den Plads, de have, og med de Indtægter, de have, forekommer det mig, at man har ladet Forstassistenterne blive Stedbørn. Det er allerede antydnet af det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), men jeg vil gerne understrege det noget yderligere. Sagen er, at disse Forstassistenter have en Uddannelse, som paa det nærmeste svarer til de Embedsmænds Uddannelse, som ere udgaaede fra Universitetet, en Uddannelse, som tager en ikke saa kort Aarrække. Og de maa saa videre, som det er antydnet i Forhandlingen her i Dag, tilbringe flere Aar ved Kontorarbejde. Regelen er vistnok den, at de blive udnævnte til Forstassistenter omkring ved 30 Aars Alderen, deres Gennemsnitstid som Forstassistenter er omtrent 12 Aar, og i den Tid faa de en Løn, som varierer fra 1400 til 1800 Kr. I Forhold til de Lønninger, som Rigsdagen har bevilget under Post- og Telegrafvæsenet — jeg vil ikke tale om Adjunker eller lignende — ere disse Assistenters Lønninger uhyre beskedne. Og set i et andet Forhold, nemlig i Forholdet til Etaten selv, er Overgangen fra at være Assistent til at blive Skovrider uhyre stor, større, end jeg synes ret er. Skønt det naturligvis ikke hører ind under dette Lovforslag, og skønt jeg ikke gør mig Haab om, at det vil blive rettet her, er der dog en Anledning til at drage det frem her; thi Sagen er, at dette Forslag har en Fordel, som Lovforslag ellers ikke pleje at have, nemlig at det er billi-